

JUDAS ISKARIOTH,

die een der twaalven was

1.

De zon goot op Jeruzalem haar gouden stralen,
namiddagstilte lag op Davids trotse stad
toen Jezus met Zijn jongeren aan tafel zat
bij bekens rode wijn en brood op zilveren schalen.
Het was nu ruim drie jaar dat Hij gepredikt had;
wonden geheeld en onderwezen met verhalen,
bedacht Hij, en Hij zag het daglicht langzaam dalen.
Glimlachend sloot Hij de ogen, zweeg alsof Hij bad.

Hij hield van deze twaalf, die nu zo vrolijk praatten.
Zij hadden evenzeer Hem als Hij hen bemind.
Helaas! Hij was verplicht zijn liefsten te verlaten.
Een moest hem overleveren aan het Sanhedrin:
een – Judas – hem verkopen zonder hem te haten.
Waarom juist hij? Waarom? Maar vragen had geen zin.

2.

Een van u zal vandaag verraad jegens mij plegen.
Mijn tijd is daar, mijn taak eist nu van mij de dood.
sprak Hij, terwijl zich traag Zijn warme blik ontsloot.
Het was ontsteltenis waardoor zij allen zwegen
tot verontwaardigd Simon Petrus opsprong, rood.
Gelukkig hield Johannes hem met liefde tegen.
De maaltijd was voorbij, toen Jezus, haast verlegen
en vragend, Judas aankeek – hem die taak aanbood.

Een eindeloos moment deed de ander angstig rillen.
Toen voer in hem een kracht, tevoren niet gekend -
een kracht waarmee hij bergen op zou kunnen tillen,
de zon kon laten stilstaan aan het firmament.
En hij stond op en ging. Mijn handelen is Gods willen,
wist hij. Ik doe geen kwaad. Hij is het Die mij zendt.

3.

Hij nam de kortste weg die naar de tempel leidde
en sprak een priester fier en zelfverzekerd aan:
'De wonderen van mijn Heer, Zijn dagen zijn voldaan.
Na heden hoeft u Hem niet langer te bestrijden.'
Met heroïeke gloed kleurde in het ondergaan
de zon, nu purperrood, hem en de priester beiden.
Nog steeds zag Judas slechts het nut van Jezus' lijden
en waar geloof bedwong een meelijdende traan.

Zij wachtten op de nacht. Het plan kon niet mislukken:
ginds in Gethsemane... De trage tijd vergeleed,
tot Judas met het volk de hof kon binnenrukken.
Daar stond zijn Heer, gedwee; twee hadden Hem al beet.
Hij wilde Hem nog eenmaal aan zijn lippen drukken...
en zag toen in Zijn ogen diep, oneindig leed.

4.

Verlagen ging hij heen met dertig zilverlingen -
het loon dat hij ontving uit 's hogepriesters hand.
Dat leed in Jezus' ogen! En een kleine plant
trok hij gedachteloos de grond uit; met een vinger
streelde hij langs de steel, en wierp haar aan de kant.
Angst in die ogen, in die onpeilbare kringen,
voor dood, voor duisternis, voor helse martelingen.
Twee putten aardse pijn, gevuld tot aan de rand.

De nacht werd zwarter en Judas beving een koude.
Geen rust was hem vergund, geen slaap vond hij nu meer.
Hoe had Hij al die tijd verborgen kunnen houden
dat Hij, Gods Zoon, een mensenkind was – Hij, hun Heer!
Weende Hij op Wie zoveel wenenden vertrouwden?
Hij dwaalde en dwalend nog vond de ochtendzon hem weer.

5.

Van ver zag Judas hoe Pilatus recht verkrachtte
en hoe het volk Barabbas joelend lopen liet.

Toen brak hij uit in bitter, hulpeloos verdriet.

Hij ging naar waar hem zijn vermoeide voeten brachten -
de tempel. Nam de beurs: Ik moet uw bloedgeld niet!

Voort ging hij door de stad, waar kinderen om hem lachten.

Hij viel, stond op, kwam bij een plaats waar velen wachtten -
de Schedelberg, alwaar het kwaad reeds was geschied:

Hij leefde nog. Men had één kleed Hem slechts gelaten.

Judas ging heen en dacht: Op overmoed volgt straf.

Hij weende en riep: Waarom, Heer, hebt U mij verlaten?

Toen trok hij radeloos zijn leren gordel af,
verhing zich...

Duisternis verstijfde Sions straten.

De voorhang scheurde. Doden kwamen uit hun graf.

(Leo van Zanen, leovanzanen@gmail.com, 071-5147255)